

La programació musical en temps de crisi

Jornada tècnica

**Diputació
Barcelona**

**Generalitat
de Catalunya**

La programació musical en temps de crisi

Jornada tècnica

16 de setembre de 2010

Auditori Marià Vila d'Abadal, Vic

Organització:

**Departament de Cultura i Mitjans de Comunicació de la Generalitat de Catalunya
i Àrea de Cultura de la Diputació de Barcelona, en el marc del Mercat de Música
Viva de Vic**

© Diputació de Barcelona

Abril 2011

Disseny i producció: Direcció de Comunicació de la Diputació de Barcelona

Índex

Programa de la jornada
Les xifres dels circuits musicals a Catalunya
Com mantenir l'oferta musical en el context de crisi

Programa de la jornada

- 10.30 h Benvinguda a càrrec de l'Il·lm. Sr. José Manuel González Labrador, diputat-president de l'Àrea de Cultura; i Lluís Puig, director artístic del Mercat de Música Viva de Vic.
- 10.45 h Introducció. Les xifres dels circuits musicals a Catalunya. Jordi Bertran, gerent de la Fira Mediterrània de Manresa i director artístic del Festival Internacional de Música Popular Tradicional (FIMPT) de Vilanova i la Geltrú.
- 11.30 h Pausa i cafè
- 12.00 h Com mantenir l'oferta musical en el context de crisi
Participants:
Ferran López, produccions Contrabaix
Iñaki Martí, The Project
Víctor Garcia de Gomar, Auditori-Palau de Congressos de Girona
Pau Manté, VisualSonora, Casa de la Música Popular de Mataró
Angèlica Sánchez i Elisenda Ramoneda, Ajuntament de Gavà
- 13.00 h Debat obert
- 14:00 h Cloenda a càrrec de l'Il·lma. Sra. Anna Falguera, directora general de Cooperació Cultural del Departament de Cultura i Mitjans de Comunicació de la Generalitat de Catalunya.

Les xifres dels circuits musicals a Catalunya

Ponència del Sr. Jordi Bertran, gerent de la Fira Mediterrània de Manresa i director artístic del Festival Internacional de Música Popular Tradicional (FIMPT)

La jornada, coorganitzada per la Generalitat de Catalunya i la Diputació de Barcelona, en el marc del Mercat de Música Viva de Vic, vol abordar la situació actual de les programacions musicals estables que hi ha a Catalunya, tot fent-ne una anàlisi, especialment adreçada tant als tres-cents gestors culturals censats en ajuntaments mitjans i grans, com als gestors privats.

Sempre seria convenient que els que ens dediquem a la gestió de les arts i de l'espectacle realitzéssim avaluacions periòdiques com aquesta per prendre'ns el pols cultural amb certa freqüència. El procés permetria saber on som en cada moment i, arribada l'hora de noves inversions, podríem ser conscients de quines són les veritables necessitats ciutadanes i socials.

El nostre punt de partida serà entendre la situació de l'actual cicle econòmic i la incertesa del ritme de la seva evolució com un moment per a l'oportunitat de repensar aquestes programacions estables. Excloem de manera voluntària l'anàlisi dels festivals –que constitueixen per ells mateixos una altra realitat–, tot i que efectuarem referències puntuals quan s'escaigui, per a una visió comparativa i perquè en alguns casos concrets les dades apareixen de manera conjunta amb les facilitades per als espais estables.

El context nacional

La programació musical viu inserida en unes coordenades concretes, que intentem sintetitzar en alguns aspectes determinats.

Primer. Més enllà de les situacions econòmiques amb què cada territori ha de conviure diàriament, Catalunya no llueix en la seva senyera l'arpa que duen la bandera presidencial d'Irlanda, l'escut d'aquest país i la versió irlandesa de l'euro. La peça més antiga d'aquest instrument és custodiada amb tot el zel del món a la *long room* de la Biblioteca del Trinity College de Dublín, la universitat més antiga i prestigiosa del país. Irlanda és un paradís de la música en viu, molt allunyat de la nostra realitat nacional que prové de l'anorreament de la dictadura i la postguerra.

Segon. Actualment constatem una desafecció de la societat cap a la classe política i, per extensió, cap a les administracions públiques, en especial cap als polítics, però també cap als treballadors d'aquestes institucions, titllats en general d'un excés de funcionarització. Darrerament aquesta desafecció ha arribat a situar-se en els primers

llocs del rànquing de preocupacions màximes de les ciutadanes i els ciutadans, segons recullen enquestes oficials i mitjans de comunicació.

Tercer. A Catalunya, i també en el conjunt de l'Estat espanyol, les institucions i l'Administració són el primer agent de contractació i de subvenció de l'escena musical. Alhora la major part de les programacions estables es desenvolupen en espais escènics de titularitat pública i són iniciatives amb pressupostos que depenen notablement del suport institucional.

Quart. Segons l'Informe del Consell Nacional de les Arts de Catalunya –CoNCA- del 2010, existeix un tracte discriminatori de les inversions culturals de l'Estat espanyol a Catalunya. En concret es xifra en 5,4 € x càpita, o sigui, 7,61 € per sota de la mitjana espanyola que és de 12,75 € x càpita, i 23,41 € x càpita, menys que el que percep un ciutadà de la Comunitat de Madrid.

Cinquè. També segons el mateix informe del CoNCA, la cultura genera a Catalunya l'1% dels llocs de treball i també –molt per damunt per exemple del sector de la construcció– el 4% de valor afegit.

Sisè. No podem deslligar el món de la cultura i el de la música del cicle econòmic que travessem. Els aturats a l'Estat espanyol (agost 2010) arribaven ja als 3.969.700 persones, una xifra certament desconcertant.

Setè. Des del retrobament de la democràcia municipal el 1979, els ajuntaments han destinat molts recursos a cultura. En aquest sentit, l'informe esmentat del CoNCA apunta que els ajuntaments són el principal agent potenciador del desenvolupament de les polítiques culturals públiques a Catalunya. En canvi, ajustats a la legislació vigent, la majoria de competències en aquesta matèria correspondrien a la Generalitat de Catalunya. La demanda creixent de serveis públics, per part d'aquella nova societat democràtica iniciada en els anys setanta del segle passat, va comportar que els ajuntaments haguessin d'incrementar d'una manera ràpida i relativament poc ordenada les noves prestacions. En el camp de la cultura, dels espectacles i de la música, encara queda un llarg camí per assolir una optimització d'aquests serveis municipals i un reequilibri adequat a les competències reals que les administracions locals tenen en aquests àmbits.

Vuitè. El procés de democratització cultural, que va néixer assimilat al procés del retrobament de la democràcia, va comportar la tendència a la gratuïtat permanent al llarg de l'any, factor que ha generat hàbits perversos. Fins i tot organitzacions privades com associacions locals de músics han agafat aquest mal préstec de l'Administració, i l'any 2010 encara programen concerts sense pagament d'entrada, únicament finançats amb subvencions públiques. En alguns casos, amb el pas de l'atorgament de part de les aportacions públiques des de la mateixa Generalitat de Catalunya cap al Consell Nacional de les Arts (CoNCA), ha comportat la revisió de la línia d'ajuts que es donava a aquesta tipologia d'organitzadors entusiastes de la gratuïtat.

Novè. Les administracions públiques han pagat caixets superiors als aplicats a la gestió privada d'un recinte, amb la qual cosa han contribuït a la inflació dels preus del mercat artístic i d'espectacles.

Desè. És plenament constatable un clar desequilibri territorial en el mapa de festivals estratègics i de programacions estables amb notable suport públic, amb especial afectació a les comarques de Tarragona i de Lleida. Les darreres accions que han comptat amb el suport del Departament de Cultura i Mitjans de Comunicació de la Generalitat de Catalunya tampoc no han contribuït al reequilibri del mapa cultural, sinó que n'han incrementat les distàncies. Com a mostres més significatives, hem d'esmentar:

- Dins el camp de la música, tres dels anomenats «festivals estratègics» són ubicats a Barcelona ciutat, un més a les comarques de Barcelona, i un a les gironines; cap a Lleida o Tarragona.
- Quatre cases de la música són a comarques de Barcelona i una a les gironines; cap a Lleida o Tarragona.

La història més recent

2008. La continuïtat de la bombolla musical

«2008: més música que mai». Aquest fou un dels lemes amb què les anàlisis periodístiques resumien aquell any. Tot i que ja érem en plena crisi econòmica, i especialment en la del sector de la construcció –la del totxo–, el sector musical es va empeltar del biaix que emanava des del govern central i que sostenia, sense matisos, que l'economia espanyola, a diferència de la resta del món, anava molt bé. Amb aquestes actituds polítiques irresponsables, es van donar ales per continuar inflant la bombolla musical.

2009. De la música en viu, com a motor del sector, al retrocés general

«2009: la música en viu, motor del sector musical». En un any en què es comencen a veure les orelles al llop, les anàlisis periodístiques concreten que són les actuacions en directe les que salven el sector musical de la crisi econòmica que ja s'estén de manera imparable. Algunes dades suggerents:

- Ingressos SGAE 2009 per concerts als Països Catalans: creixement del 8,94%.
- Els ingressos de la SGAE durant el 2009 per concerts programats a Catalunya experimenten un creixement del 17,5%, sis punts més que el 2008.
- Però els ingressos globals de la SGAE als Països Catalans constaten una davallada del 3,5%, que s'afegeix a la del 12,6% del 2008. És a dir, baixen el 16,1% en dos anys.
- La inversió de l'Administració pública en música en directe suposa el 85% dels recursos disponibles per a la música.
- La inversió de la Generalitat de Catalunya en música suposa el 19,6% de la inversió genèrica en cultura, és a dir, 10,3 € per habitant. També és interessant veure la comparativa d'aquesta xifra amb els 52 € per habitant que hi destina la Generalitat per a cultura en general, segons l'informe del CoNCA.

- La inversió dels ajuntaments en música suposa el 12% de la inversió en cultura, que representa 9,6 € per habitant. També convé contrastar aquesta dada amb els 78 € per habitant per cultura en general que destinen els ajuntaments segons l'informe del CoNCA.
- En matèria cultural, són els ajuntaments la institució que més aposta per la cultura, ja que hi destinen 26 € més que el govern català. En canvi, en matèria musical ajuntaments i Generalitat estan pràcticament equilibrats, ja que aquesta hi destina una xifra només lleugerament superior: 0,7 € més.
- La inversió de les diputacions en música representa el 4,3% de la inversió en cultura, és a dir, 0,7 € x habitant; dada que novament contrastem amb la que ofereix l'informe CoNCA: 15 € per habitant per a la cultura en general.
- La inversió total de les administracions públiques en música a Catalunya (sense comptar la que fa l'Estat espanyol) és de 20,6 € per habitant, o sigui, un 14% dels diners de les polítiques culturals.
- La inversió de l'Estat espanyol en cultura en general a Catalunya és de 10 € per habitant, segons l'informe CoNCA.

Una altra comparativa suggerent de xifres resulta de la interrelació amb d'altres territoris i estats europeus:

- Per percentatges; per habitant en música i arts escèniques:
 - Flandes: 2,1 %
 - Valònia: 7,2 %
- Per € per habitant:
 - Alemanya: 35,6 € per habitant en música i arts escèniques
 - Itàlia: 118 € per habitant per a cultura en general
 - Catalunya: 155 € per habitant per a cultura en general
 - França: 197 € per habitant per a cultura en general

Segons l'informe del CoNCA, les aportacions per part dels altres estats de la Unió Europea al concepte genèric de la cultura són per sobre el de l'Estat espanyol. Aquest està clarament per sota de la mitjana europea en despesa pública en cultura per habitant.

Però, el mateix 2009 els indicadors de consum cultural començaven a mostrar que els ingressos que provenen de la taquilla, de les subvencions públiques i de l'esponsorització o patrocini privat estaven disminuint. La música en directe encara generava la majoria dels ingressos del sector, però tampoc no s'escapava de la crisi.

En relació amb l'exercici anterior, l'*Anuari 2009 de la Música als Països Catalans*, que edita el Grup Enderrock, parla de manera clara de les primeres dades alarmants de crisi i retrocés al sector, i posa xifres al moment difícil que afronta la cultura, i en concret la indústria musical; una situació crítica on s'ajunten dos elements que obliguen a una redimensió de la indústria musical catalana que, a més, obre molts interrogants sobre quin serà el futur i com s'haurà d'afrontar. Les mateixes fonts apuntaven que es pot arribar a reduir fins a la meitat la facturació aleshores encara pendent de tancar el 2010.

El 2009 la indústria de la música en viu havia davallat un 15% la facturació, i l'assistència mitjana d'espectadors als concerts havia baixat un 10%; segons l'informe de les programacions dels teatres municipals que realitza l'Oficina de Difusió Artística de la Diputació de Barcelona l'any 2009 el descens dels concerts inclosos al Circuit és d'un 4,3% (tot i que només un 1,7% si ho comparem amb els registres del 2006); i en concret la de les sales associades a ASACC, el 20%. A més, la incidència del descens va superior en les sales de fora de Barcelona.

El nombre d'entrades venudes als concerts inclosos a l'Informe de Circuit de l'ODA de la Diputació de Barcelona havia baixat de les 115.133 localitats del 2008, fins a les 112.589 del 2009. Tot i així, encara eren notablement superiors a les 87.132 que es venien el 2006, la qual cosa encara significaria de moment la consolidació d'un increment del 22,7% en les vendes.

Així mateix, en el mateix informe del Circuit de l'ODA, tot i el retrocés en el nombre absolut d'entrades venudes respecte del 2008, les recaptacions per taquilla encara havien crescut lleugerament un 1,8%. Mentre que les 87.132 entrades del 2006 van generar 1.157.127 €, les 112.589 del 2009 havien donat una recaptació total de 1.646.050 €, és a dir, en quatre exercicis s'havia produït un augment del 29,8%.

Tot i la baixada de l'assistència mitjana d'espectadors als concerts, la dels festivals va créixer un 10%, la qual cosa confirma que la davallada es va produir sobretot en les programacions estables, que són les que precisament centren l'anàlisi de la nostra ponència. Hem d'esmentar, però, una excepció important: la de les cinc cases de la Música de Catalunya. El 2009 van augmentar un 75% els concerts respecte del 2008, i el públic va créixer un 23%, tot i que s'havien hagut de reduir els preus de les entrades. El resultat fou que els ingressos econòmics per aquest concepte foren iguals o inferiors.

2010. Accentuació de la tendència de retrocés

El 2010 està suposant un punt d'inflexió que canvia el mapa del sector musical. Es re-dimensiona l'espai musical català, es frena la inversió pública i privada, i per primera vegada en molts anys, s'inicia una marxa enrere en l'obtenció de recursos, en la facturació i en el finançament del sector. També s'han produït danys colaterals en indústries dependents de la música en viu, com els mitjans de comunicació, amb una notable davallada de les insercions publicitàries en els mitjans especialitzats.

Les causes que han generat aquesta inflexió es poden resumir en:

Primera. La crisi econòmica global que ja va fer forat el 2009 en el sector musical, i que sembla que encara està essent més profunda el 2010. El mateix conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació, Joan Manuel Tresserras, ho sentenciava en la inauguració de la Fira de Teatre al Carrer de Tàrraga, el passat 9 de setembre: «la crisi econòmica també afecta la cultura».

Segona. El pas progressiu des de la crisi global a la crisi del totxo, i a continuació a la crisi de l'Administració pública. La difícil conjuntura social i econòmica, que afecta

totes les administracions públiques, incideix especialment en els ens locals, que suporten un percentatge molt important de l'activitat. S'estan constatant retalls notables dels pressupostos públics, i també de les partides destinades a la cultura i a la música.

Els antecedents que han precedit aquesta involució econòmica:

- La inadequació de la llei de finançament dels ajuntaments, que segueixen a mercè dels capricis de l'Estat espanyol, tot i ser l'administració pública més prospera que realitza les tasques considerades de trinxera.
- La inexistència de la llei de reforma de la funció pública, que permetria guanyar en eficiència i eficàcia, agilitar els processos, desburocratitzar el tracte amb el ciutadà i amb l'usuari, aprimar l'administració, i optimitzar els recursos humans disponibles.

Estratègies anticrisi aplicades durant el 2009

A partir del contrast amb diferents agents del sector artístic i de l'espectacle, hem compilat algunes de les estratègies aplicades durant l'any 2009 per combatre o paliar l'actual cycle econòmic.

Primera. La inversió superior en programació per intentar mantenir el nombre d'espectadors i fer sostenible el negoci privat. Algunes dades numèriques que ho avalen:

- Creixement del 5% de mitjana en l'oferta de concerts.
- El creixement del Circuit de la Xarxa d'Espais Escènics Municipals de l'ODA de la Diputació de Barcelona va ser del 2,4%, que consolida un percentatge total del 7,5% d'augment de l'oferta entre el 2006 i el 2009, passant de 312 concerts a 337.
- El 2009 les cinc cases de la Música de Catalunya van augmentar un 75% els concerts respecte del 2008.
- Tot i així, constatem una davallada dels concerts en els circuits catalans: 4%.
- Calibrats els pros i els contres, el resultat final permet observar un creixement de la contractació artística, que xifrem en un 8,5%.
- Alhora també copsem una estabilització del públic dels circuits dels Països Catalans, fins i tot amb un augment lleuger del 6,2%, que representa 20.000 espectadors més però amb clares diferències internes segons la tipologia del circuit:
 - En general, els circuits privats pugen en espectadors.
 - Pel que fa als circuits públics, anotem:
 - Que existeixen més poblacions adherides a ells. En aquest sentit, per exemple a Cultura en Gira –gestionat per la Generalitat de Catalunya– es va arribar a 80 localitats, és a dir, el 26% més que el 2007; mentre que el Circuit de l'ODA de la Diputació de Barcelona ha passat de les 90 poblacions dels 2006 a les 111 del 2009, augmentant, doncs, el 18,9%.
 - Però el mateix Circuit de la Xarxa d'Espais de la Diputació de Barcelona ha perdut 15,6 % d'espectadors entre 2008 i 2009, tot i que encara hauria consolidat un augment del 18,11% respecte a les xifres d'assistents del 2006.

- També copsem una davallada en el Circuit de Música Jove de les Illes Balears, que registra una caiguda del 20% dels espectadors.
- Així mateix, la Xarxa de Músiques de Catalunya també davalla un 20% en la xifra absoluta d'espectadors.

Segona. S'ha produït la substitució d'artistes estatals i internacionals per d'altres de nacionals, amb caixets més barats. D'aquesta constatació, neix, però, la incongruència en determinades explicacions polítiques que pretenen justificar els mateixos nivells d'internacionalitat o de projecció exterior de determinades programacions. Tot i així, l'existència i potenciació de festivals d'estiu –hereus de la fórmula franquista dels «festivales de España»– segueix inflacionant els caixets de nombrosos artistes, situació que afecta negativament a les contractacions en les programacions estables.

Tercera. Ens adonem de l'augment de professionals a les fires i mercats artístics per poder trobar millor oferta i més econòmica. De la mateixa manera, també ha crescut els grups i les companyies interessades a presentar-hi les seves propostes per la necessitat de garantir-se uns aparadors d'exhibició i unes plataformes de contractació potencial. En aquest sentit el triangle de fires estratègiques que rebla l'etapa de Treserras situa el Mercat de Música Viva de Vic –amb un concepte musical genèric dins les músiques modernes– i la Fira Mediterrània de Manresa –centrada en les músiques d'arrel o del món–, al costat del certamen dedicat estrictament a les arts escèniques, Fira Tàrrrega, com les eines essencials de Catalunya en l'àmbit dels mercats artístics. L'estudi de la Universitat de Deusto sobre l'impacte econòmic en el sector cultural –que inclou Tàrrrega i Manresa– conclou que de cada euro invertit per l'administració pública, en resulten set.

Quarta. La potenciació de la projecció exterior de la música a través de l'ICIC, Institut Ramon Llull i 108 empreses i ens sota el paraigua de la marca Catalan Music, de manera que es busca un nou mercat exterior, complementari al nacional.

Cinquena. Altres organitzadors públics i privats han redimensionat l'oferta de concerts, reduint la contractació artística. Per contra, es manté una concepció grandiloqüent i operística de la música en viu, amb una despesa en recursos de producció tècnica absolutament desproporcionada, en la qual els ferros tenen un pes ultradimensionat en relació a l'oferta artística que es presenta.

Sisena. S'ha arbitrat determinades vàlvules d'oxigen. En aquest sentit, s'ha de destacar l'augment de les subvencions de l'ICIC a cicles –inclosos dins la programació estable– i als festivals. Aquest increment es xifra en un 17,5%. Com a detalls que apunten cap a la no sostenibilitat, la ciutat de Barcelona programa fins a 36 festivals diferents a l'any amb 700.000 espectadors.

El 2008, 66 festivals van rebre subvencions dins la convocatòria de la Generalitat de Catalunya, adreçada a la programació de música en viu al nostre país. Per contra, els cicles i temporades estables es van quedar en 37. El 2009 les xifres van ser de 64 i 44, respectivament. Malgrat això, continuem vivint en un país que perpetua el desequilibri cultural entre el centre i la perifèria. De la nostra anàlisi, es desprèn un clar desequilibri

territorial en el mapa de festivals, produint-se duplicitats innecessàries i accentuant-se la manca de singularitat en els certàmens.

Tot i així, el nou cicle econòmic féu que se suspenguessin els festivals de referència com el Summercase (Barcelona) o el Senglar Rock (Lleida), i d'altres menys coneguts com DayDream (BCN), i el Festival de músiques avançades @rt-e (Tarragona).

Alhora, la disminució del públic als festivals en el bienni 2008-2009 arribà al 8,4%.

L'augment de la inversió en el programa Cultura en Gira, per part de la Direcció General de Cooperació Cultural de la Generalitat de Catalunya, xifrada en un 6,25 %, esdevingué un factor reequilibrador.

El problema de la demanda real

Existeix realment un problema de demanda per part dels usuaris. En aquest sentit, l'actual cicle econòmic ha fet augmentar durant el bienni 2008-2009 fins al 56% els joves entre 16 i 24 anys que a Catalunya ni estudien ni treballen, en la denominada generació *nini*. Constatem, doncs, un altíssim augment de la precarietat laboral i, de retruc, de la disponibilitat de recursos econòmics propis per destinar a l'oci. Mentre que el 2007 els joves que ni estudiaven ni treballaven sumaven 98.700 persones, el 2009, aquest col·lectiu ja suposava un de cada cinc joves catalans, és a dir, 154.000 persones.

Alhora, fonts consultades pertanyents a diferents empreses especialitzades en la venda de begudes en espais i sales de concerts confirmen que el menor poder adquisitiu del públic assistent també s'ha traduït en una davallada molt notable en els ingressos per aquest concepte. Aquesta havia estat una de les fonts de finançament forta per als promotors de concerts.

Però d'altra banda, l'evolució de la indústria musical en els darrers anys ha fet que una part important del negoci se centri precisament en l'organització de gires i no tant en la comercialització dels enregistraments. En aquest sentit, la irrupció de les noves tecnologies, ara fa prop de 10 anys, en la distribució de la música gravada ha conduït a:

- La progressiva davallada de les vendes físiques de cd:
 - El 2009 la facturació discogràfica catalana cau fins a un 31%, i situa la facturació en la meitat que fa 5 anys.
 - Disminueix el nombre de produccions discogràfiques: -6%
 - El mercat català passa de ser el 20% del mercat estatal a només el 7%.
- L'augment de les vendes digitals no compensa la caiguda esmentada: 34,5%
- La venda digital representa el 10,5% del total (27% al món envers al 15,3% a l'Estat espanyol).

Per aquesta raó, no sembla que la tendència de la reducció de l'oferta de la música en viu compti amb massa adeptes dins el vessant artístic d'aquest sector.

Altres estratègies de futur per poder pal·liar els efectes de la crisi econòmica

Tot seguit, suggerim un seguit d'altres estratègies per conviure amb la realitat de l'actual cycle econòmic. Les agrupem en funció dels destinataris a què van dirigides.

Per al conjunt d'agents del sector musical

- La redimensió de tots els àmbits de l'escena musical, de manera que no perdem l'estructuració econòmica del sector i que la continuem fent viable.
- La implantació de nous models creatius i empresarials. S'evidencia la necessitat d'arriscar i buscar fórmules perquè els concerts i les gires no depenguin percentualment en un grau tan alt dels pressupostos públics.
- El qüestionament del concepte de caixet. És absolutament inviable que, per exemple, segons l'informe elaborat al Circuit de la Xarxa d'Espais de l'ODA de la Diputació de Barcelona, els caixets hagin passat dels 2.760.787 €, el 2006, als 3.483.785 €, el 2009, incrementant-se, doncs, en un 20,7%, mentre que l'augment de concerts realitzats només ha estat del 7,5%.
- L'allunyament progressiu de la dependència de les subvencions públiques. Segons l'informe anual de les programacions dels espais municipals de la Diputació de Barcelona el cost mitjà de contractació per assistent i concert és de 33,4 € (2009), mentre que la mitjana d'ingressos per entrada es queda en 10,8 €. La diferència segueix sent molt notable: 22,6 €.
- La millora del treball en xarxa i en circuits. S'ha de superar el fet que un espectacle musical només s'hagi realitzat 1,8 vegades de mitjana durant el 2009, dins la xarxa d'espais que participen del Circuit de l'ODA de la Diputació de Barcelona (1,6 vegades el 2006).
- L'aplicació de noves tecnologies de màrqueting, anant del bracet de la seva transformació, que encara no ha acabat i que està vivint un segon estadi, ara a través de les eines 2.0, com myspace, youtube, facebook, twitter o spotify.
- La inversió en investigació de cara a estar preparats per al moment en què arribi el canvi de cycle econòmic.
- La potenciació d'un veritable treball de cooperació amb el patrocini privat. L'any 2008, en la segona edició del Cercle de Comparació d'Espais Escènics de les comarques de Barcelona, representant a 26 municipis diferents, es va concloure que el percentatge de les despeses corrents d'aquests escenaris municipals que són finançades amb aportacions obtingudes en concepte de patrocini –d'empreses, d'ens privats sense ànim de lucre, i d'agents particulars- era solament del 3,9 %. Iniciatives de gran pes i influència com la Mission du Mécénat (a França) creada el 2003, poden servir d'exemple de futur. El seu paper és coordinar i professionalitzar l'acció del ministeri i dels actors culturals en matèria de mecenatge, avaluar els serveis del ministeri i altres institucions en aquestes activitats, difondre les noves disposicions legislatives entre els possibles implicats, proposar modificacions de la llei en el marc de l'harmonització europea, desenvolupar i animar els mecenes i donadors –també i sobretot, els d'escala mitjana i petita-, i suscitar i ajudar a la creació de fundacions.

- El foment de la participació dels usuaris en el treball que desemboca en una programació, com per exemple realitza el Teatre Kursaal de Manresa, a través de consells assessors per disciplines. Els elevats índex d'assistència d'aquest espai, en què precisament la música ha obtingut un notable augment el 2010, emergeixen com una bona pràctica de gestió cultural i musical.
- La identificació de noves bones pràctiques i la seva extensió al conjunt del domini català.

Per part de les administracions públiques

- El Conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació, Joan Manuel Tresserras, va plantejar el juliol del 2010, com a «proposta de futur», la necessitat d'establir un concert econòmic de la cultura, entre la Generalitat de Catalunya i el ministeri del ram, «perquè sigui transparent l'assignació de recursos. Tenim competències exclusives en cultura -va recordar-, i una part del pressupost del ministeri ens correspon com resultat dels impostos que paguem des de Catalunya. Doncs bé: que se'ns passi el pressupost que ens correspongui i nosaltres ho administrarem». El conseller Tresserras insistia en la «necessitat de canviar les relacions amb l'Estat referent a les actuacions i criteris d'aquest en matèria de cultura». Va assenyalar que una part dels desencontres i problemes que sorgeixen es deuen a «la incomoditat amb què des de l'Estat es veu la cultura catalana».
- La supressió de les aportacions públiques als festivals basats estrictament en els anomenats «grans noms». A l'Estat espanyol encara es realitzen concerts subvencionats públicament en els quals la mitjana pública invertida per cada espectador gairebé arriba als 1.000 €. De la mateixa manera, a Catalunya coneixem casos igualment censurables en què aquesta subvenció arriba als 300 € per espectador.
- L'Informe del CoNCA del 2010 reclama la necessitat d'apostar per l'augment de despesa pública en l'àmbit cultural com a sector estratègic de la nostra economia, i com a factor decisiu en el desenvolupament econòmic i en la millora de les condicions del benestar i la cohesió social. La cultura ha de ser una inversió més que no una despesa, i és un sector generador de riquesa, d'ocupació, d'empreses i d'indústries.
- Es fan necessàries i imprescindibles dues modificacions legislatives:
 - Els incentius fiscals per al mecenatge i el patrocini.
 - Els incentius fiscals per a les indústries culturals.
- L'adaptació de la legislació de policia d'espectacle per corregir la tendència normativitzadora i restrictiva que és la responsable principal de la manca de sales privades de música en directe. La darrera llei d'espectacles catalana i el posterior reglament d'espectacles segueixen tenen notables mancances fruit que el seu origen rau en una voluntat policial que emergeix des del Departament d'Interior, i no en un interès de protecció dels espectacles i dels seus usuaris.
- L'àmbit de la formació. Encara existeix un fort desencaix entre la formació musical bàsica i la superior, així com un greu allunyament entre els centres dedicats als diferents nivells d'estudis musicals. Cal encoratjar, reafirmar i ampliar substancialment la xarxa d'escoles de música i de conservatoris. També seria convenient un suport més important i decidit a les orquestres i formacions musicals preprofessionals.

Per part dels gestors públics i privats

- Es fa necessària la reivindicació d'una gestió més professionalitzada. Aspectes concrets, relativament fàcils de canviar, com per exemple l'avançament temporal dels programes per facilitar una eficàcia major en la comunicació, serien cabdals en aquest procés.
- L'eliminació dels concerts gratuïts, tot i que són molt significatives les caigudes de públic quan, per exemple, s'ha passat a cobrar una entrada simbòlica d'un euro. Per exemple, les dades recollides a l'Informe de les programacions dels espais escènics municipals de la província de Barcelona constaten que hi ha una tendència a l'alça de la gratuïtat. Comptabilitzant totes les disciplines, i per tant també les arts de carrer –fet que pot produir cert biaix– s'ha passat de 84 actuacions gratuïtes el 2006 a 169 el 2009. Això significa un increment del 50,2% en quatre exercicis, tendència que és necessari corregir.
- L'educació dels públics existents.
- La creació de nous públics.
- L'aprofundiment en la implementació de noves estratègies de preus –descomptes i abonaments– per incrementar la quota d'ocupació dels espais de concerts.

Per part dels músics

- L'adequació de caixets artístics als nous temps econòmics i culturals.
- L'eliminació del barroquisme escènic i infraestructural, empeltant-se de tendències ja desenvolupades amb èxit, per exemple, pel nou circ.
- L'ampliació de la disponibilitat de formats:
 - els formats de proximitat
 - el despullament tècnic
 - les activitats paral·leles
 - les sessions pedagògiques
 - els laboratoris de creació musical
- La mirada cap a l'estranger de manera que es concebi un mapa de programacions estables i circuits molt més ampli.

Bibliografia

- DIPUTACIÓ DE BARCELONA. OFICINA DE DIFUSIÓ ARTÍSTICA. *Anàlisi de la programació dels espais escènics municipals. Circuit d'Espectacles Professionals de l'Oficina de Difusió Artística de l'Àrea de Cultura de la Diputació de Barcelona (2000-2006)*. Barcelona: Diputació de Barcelona. Àrea de Cultura, 3 d'octubre de 2007.
- DIPUTACIÓ DE BARCELONA. OFICINA DE DIFUSIÓ ARTÍSTICA. *Circuit d'Espectacles Professionals 2006 de l'Oficina de Difusió Artística. Informe de les programacions dels teatres municipals de la província de Barcelona*. Barcelona: Diputació de Barcelona. Àrea de Cultura, març de 2007.
- DIPUTACIÓ DE BARCELONA. OFICINA DE DIFUSIÓ ARTÍSTICA. *Circuit d'Espectacles Professionals 2007 de l'Àrea de Cultura de la Diputació de Barcelona. Informe de les programacions dels teatres municipals de la província de Barcelona*. Barcelona: Diputació de Barcelona. Àrea de Cultura, maig de 2008.
- DIPUTACIÓ DE BARCELONA. OFICINA DE DIFUSIÓ ARTÍSTICA. *Circuit d'Espectacles Professionals 2008 de l'Oficina de Difusió Artística. Informe de les programacions dels teatres municipals de la província de Barcelona*. Barcelona: Diputació de Barcelona. Àrea de Cultura, 2008.
- DIPUTACIÓ DE BARCELONA. OFICINA DE DIFUSIÓ ARTÍSTICA. SERVEI DE PROGRAMACIÓ. *1a edició del Cercle de Comparació Intermunicipal d'Espais Escènics. Resultats any 2007*. Barcelona: Diputació de Barcelona. Àrea de Cultura. Àrea d'Hisenda i Recursos Interns, novembre de 2008.
- DIPUTACIÓ DE BARCELONA. OFICINA DE DIFUSIÓ ARTÍSTICA. SERVEI DE PROGRAMACIÓ. *2a edició del Cercle de Comparació Intermunicipal d'Espais Escènics. Resultats any 2008*. Barcelona: Diputació de Barcelona. Àrea de Cultura. Àrea d'Hisenda i Recursos Interns, octubre de 2009.
- DIPUTACIÓ DE BARCELONA. OFICINA DE DIFUSIÓ ARTÍSTICA. *Circuit de la Xarxa d'Espais Escènics Municipals. Informe de les programacions dels teatres municipals de la província de Barcelona. Any 2009*. Barcelona: Diputació de Barcelona. Àrea de Cultura, 2009.
- GENDRAU, LLUÍS (director editorial): *Anuari 2010 de la Música i l'Espectacle als Països Catalans, L'Espectacle*, 55. Barcelona: Grup Enderrock-ARC, 2011.
- GENERALITAT DE CATALUNYA. CONSELL NACIONAL DE LA CULTURA I DE LES ARTS DE CATALUNYA: *Informe anual sobre l'estat de la Cultura i de les Arts a Catalunya 2010*. Barcelona: Generalitat de Catalunya. Departament de Cultura, 2010.
- GENERALITAT DE CATALUNYA. INSTITUT CATALÀ DE LES INDÚSTRIES CULTURALS. *Memòria de l'Institut Català de les Indústries Culturals 2008*. Barcelona: Generalitat de Catalunya. Departament de Cultura, 2008.
- GENERALITAT DE CATALUNYA. INSTITUT CATALÀ DE LES INDÚSTRIES CULTURALS. *Memòria de l'Institut Català de les Indústries Culturals 2009*. Barcelona: Generalitat de Catalunya. Departament de Cultura, 2009.
- UNIVERSIDAD DE DEUSTO. *Estudio del impacto inducido por las Ferias de Artes Escénicas del Estado en la industria escénica*. Deusto: Universidad de Deusto, 2010.

Com mantenir l'oferta musical en el context de crisi

Taula rodona

Participants: Víctor García de Gomar (Auditori-Palau de Congressos de Girona); Pau Manté (Visualsonora Casa de la Música Popular de Mataró); Ferran López (Produccions Contrabaix); Iñaki Martí (The Project); Àngelica Sánchez i Elisenda Ramoneda (Ajuntament de Gavà). Moderador: Jordi Bertran

A partir de dues qüestions plantejades prèviament als participants de la taula rodona es demana que reflexionin sobre les programacions musicals i la crisi. Les dues qüestions són:

- 1) Si canviéssiu l'àmbit de treball, de l'àmbit públic al privat o a l'inrevés, quin seria el vostre decàleg d'actuacions?
- 2) ¿Els caixets varien en funció si un grup/professional actua en una sala privada o en una programació organitzada per una Administració pública? ¿Els caixets varien pels festivals?

Víctor García de Gomar, de l'Auditori-Palau de Congressos de Girona, comença la taula rodona dient que ell ve del camp de la música clàssica, sector que està patint una davallada de públic en els últims anys. A banda de cercar estratègies per regenerar el públic també han d'intentar superar les davallades pressupostàries en dependre en excés de les subvencions públiques.

Actualment a l'Auditori-Palau de Congressos de Girona treballen amb uns indicadors establerts per al sector públic que han d'acomplir: 70 % d'ocupació – tot i que el 2009 van baixar un 9 % encara es mantenen dins els paràmetres -; 150.000-180.000 euros de recaptació a taquilla. Aquests indicadors, però, no són els únics, ja que tenen el mandat que els obliga a incorporar dins la programació tot tipus de gèneres (contemporània, etc.).

Ell creu que actualment no hi ha variacions de caixets entre les sales privades i les públiques, pràctica que s'ha anat eliminant des dels anys 80.

D'altra banda afirma que el públic no cobreix la creació local i aposta per la comercialitat.

La crisi ens empeny a col·laborar entre el sector públic i el privat, i a apostar pel treball en xarxa. Les fórmules mixtes de coproducció també són un camí, en el cas de Girona estan programant una temporada de sis concerts de primera línia amb Ibercamera, en la qual l'Auditori hi destina 90.000 euros i el taquillatge és per a l'empresa privada.

L'altra fórmula que ells han provat són els concerts a preu obert. És una pràctica de màrqueting que els permet fugir de la gratuïtat dels concerts.

El públic assisteix al concert com si fos gratuït i a final del concert se'l convida a pagar allò que vol. Als dos concerts on van oferir aquesta fórmula (preu obert) es va acabar recaptant una quantitat superior d'allò que havien planificat inicialment.

Per poder programar grans figures només ho poden fer a partir d'ofertes econòmiques a taquilla. La crisi ha fet que actualment amb la indústria musical es pugui plantejar aquestes fórmules que no passen exclusivament pel pagament d'un caixet.

Pau Manté, de Visualsonora i la Casa de la Música Popular de Mataró, expressa que el model de Casa de Música Popular és un projecte compartit entre el públic i el privat, és una fórmula molt pròxima a la gestió privada però amb suport de l'Administració. Responent a la qüestió plantejada pel moderador afirma que si ell treballés des del sector públic apostaria per aquest model de casa de música popular, perquè pensa que permet optimitzar la rendibilitat dels pressupostos.

Cal teixir complicitats amb els agents privats (empreses, associacions, etc.), ja que aquests col·lectius no es mouen només per la rendibilitat econòmica, en ser militants de la música és més fàcil la entesa.

El model de casa de música popular fa que la inversió en contractació no hagi de suposar el 80% del pressupost i es pugui apostar per altres estratègies (formació, creació de públics, etc). La contractació a caixet en aquesta època de crisi pot acabar derivant cap a altres fórmules, però no hi apostaran els grups i la indústria si abans no s'ha fet la feina de creació de nous públics. Cal garantir que els concerts tinguin públic per poder apostar per fórmules a taquilla.

Pau Manté aposta per un retall de la programació gratuïta que creu que ha mal educat el públic i ha minat les possibilitats de la indústria.

Les formacions musicals estan disposades a actuar a risc si hi ha una coherència de les programacions (tant públiques com privades). Quan la dinàmica de treball des de l'Administració pública és només la contractació a caixet és difícil aconseguir que els grups actuïn en altres condicions. Aquí cal introduir factors correctors que ho facin possible; equilibrar les condicions del territori, el treball amb els públics i la millora en les infraestructures. Si es treballa en aquesta línia s'acabarà amb les reticències i els inconvenients.

Des de la Casa de Música Popular s'aposta també per recolzar la innovació i l'emergència de creadors.

Finalment afirma que els grups necessiten tocar i no fan distinció entre públic i privat però volen actuar amb garanties, amb infraestructures en condicions i amb públics educats i treballats.

Ferran López, de Produccions Contrabaix, recorda que ell ve del Baix Llobregat i que treballa a una productora que surt d'una iniciativa territorial de programació mixta.

Creu que cal més dotació pressupostària. També creuen que cal fer plans d'actuació

cultural al municipi. Molts dels recursos que reben del sector públic els han de destinar a l'adequació dels espais per als concerts, creu que caldria que s'apostés per tenir infraestructures en condicions.

També demana que es facin estudis del consum potencial i de les audiències i que hi hagi un pacte o coordinació entre els diferents agents del sector públic i el privat per pactar el model de ciutat que es vol. Marcant objectius comuns i mancomunant serveis es podria créixer en programació.

La comunitat artística i la comunitat pedagògica (escoles de música) haurien d'estar més vinculades a les programacions artístiques, una implicació (participació crítica) que ajudaria a construir els circuits.

Quant a la diferència de preus comença dient que no és dolent que un producte tingui preus diferents en diferents moments de la producció. Un cop amortitzada la producció el preu pot variar i també la temporalitat intervé a l'hora de fixar el preu final.

Hi ha però alguns casos on la diferència de preus no són raonables (no tenen sentit) i d'això en culpa el sector públic. El privat no farà un concert si objectivament pot perdre diners, en canvi la pública ho fa. Els dispendis dels municipis en la contractació de grans noms de la indústria musical no estan justificats si no són amortitzables.

El sector públic ha de donar suport a la creació local i equilibrar disfuncions a nivell territorial. Les subvencions haurien d'anar lligades a l'obligació de complir amb certs indicadors de desenvolupament cultural.

Iñaki Martí, director de Booking i promotor de concerts a The Project, constata que els programadors li fan saber que ja no disposen dels mateixos pressupostos que anys anteriors per a la programació de 2011.

Iñaki Martí creu que el problema radica en la gestió; el model de gestió dels teatres i auditoris limita les possibilitats de les programacions musicals.

Les societats mercantils o organismes autònoms són els models que cal defensar per gestionar els equipaments escènics. Un model de gestió privada des del sector públic que els permeti tenir una personalitat jurídica pròpia, un grau d'autonomia per poder rebre finançament extern i permetre la flexibilitat en la contractació. Aquest sistema és vigent i ja funciona a municipis com ara Granollers, Viladecans i Sant Cugat del Vallès. El canvi de model pot comportar també un canvi en els rols de gestió de l'activitat: gestió, programació, producció, recursos externs i finançament.

Cal racionalitzar la despesa i buscar noves vies de finançament, per això proposa externalitzar certs serveis el que pot servir també per millorar i professionalitzar certes tasques. Llogar o cedir els espais al sector privat. També proposa acords puntuals amb les empreses municipals perquè puguin programar cicles dins les temporades dels espais escènics municipals.

Iñaki Martí defensa que cal més contactes des del sector públic amb els agents musicals per trobar acords (concerts a taquilla, coproduccions, intercanvi de pro-

gramació, etc.) i anar més enllà de l'àmbit local per establir xarxes i circuits d'intercanvi.

Cal cercar fórmules de connexió amb la societat civil, fent-la participar i convidant-la a fer-se seus els equipaments i participar dels concerts i la programació. També defensa que cal donar suport a la creació i apostar per propostes noves i emergents.

Per últim es qüestiona si la gestió des de l'empresa privada d'un equipament públic és un model a defensar. Algunes experiències demostren que no és del tot viable i ell prefereix confiar en la gestió cultural professional a nivell local. Una gestió des del sector públic que podria mancomunar certs serveis per ser més eficients.

Elisenda Ramoneda i Angèlica Sánchez, de l'Ajuntament de Gavà, comenten que des del tercer sector ja s'ha avançat en experiències de gestió que podrien aplicar-se als equipaments públics.

Proposen una visió més global de les polítiques culturals, a Gavà la programació musical s'aborda d'una manera transversal que treballa en tres línies: formació, creació i difusió. Cal donar suport i veu a les xarxes d'interrelació de la ciutat on es treballa.

A banda de generar programació i oferir concerts, els equipaments han d'eixamplar la seva visió per poder créixer en l'oportunitat de negoci i apostar per una economia social.

Un equipament ha de relacionar-se amb el entorn i estendre tentacles amb les iniciatives i institucions existents al territori (escoles, instituts propers, etc.). En aquest sentit posen com exemple que la participació de les escoles a la programació és fonamental per a elles i una oportunitat de futur (el públic de demà). Cal potenciar les xarxes i obrir oportunitats de participació.

Els grups tenen reticències encara d'actuar als espais escènics públics de fora de Barcelona i no volen sentir parlar de fórmules que s'allunyin de la contractació a caixet. En canvi, la majoria de grups sí que estan d'acord a actuar en sales privades de Barcelona i a festivals que els poden aportar prestigi.

A Gavà, les noves estratègies de ciutat els han dut a treballar de valent amb els músics locals i també amb el públic, per això creuen que el futur passa per trobar noves fórmules de pagament mixtes i de col·laboració amb els agents del tercer sector. D'altra banda afirmen que la burocràcia administrativa impedeix moltes vegades als gestors públics la possibilitat de negociació i anàlisi de les oportunitats del mercat i de millora en la gestió.

En el torn obert d'intervencions es demana a **Víctor García** que amplii la informació sobre l'experiència dels concerts amb la modalitat de preu obert organitzats a Girona.

Víctor García explica que van fer la prova amb el concert de Sanjosex i amb l'Orquestra de Cadaqués. Van aconseguir un 15% de recaptació per damunt d'allò que hagués estat el preu habitual d'entrada pel format d'aquests concerts. A la sortida del concert

unes hostesses amb una urna recollien la voluntat dels assistents. A nivell mediàtic va tenir molta repercussió als mitjans de comunicació.

Jordi Oliveras, coordinador de l'empresa d'Indigestió, pensa que el ciutadà (el públic) no l'interessa el debat que s'està plantejant a la jornada del debat, té la sensació que es parla únicament d'una manera de programar que respon a les exigències del mercat i pressuposant que el sector privat gestiona millor les programacions que el sector públic. Ell creu que no estem parlant d'un mercat normal i cal allunyar-se de la visió mercantil.

Des del punt de vista privat si no hi ha públic caldrà reduir programacions. I des del punt de vista del sector públic ens equivoquem si tractem els ciutadans només com a «euros». No només es tracta de defensar més consum cultural i l'ampliació de públics, és important generar valor cultural. Cal invertir en fer ponts entre la creació i el públic.

Jordi Oliveras també creu que les grans subvencions no ajuden a generar valor cultural, les apostes més humils de vegades creen propostes molt més interessants i més útils. D'altra banda no sempre cal exigir rendibilitat econòmica a la inversió pública, certes estratègies no tenen perquè ser rendibles.

Anna Veiga, de l'Associació de Músics de Jazz i de Música Moderna fa una reflexió sobre els caixets que afecta sobretot al gènere del jazz. Segons la seva opinió el músic és un professional i per tant ha de cobrar un sou com qualsevol altre agent que participa de la producció musical (tècnic, manager, etc.). Cal dignificar la professió, i el valor del creador i els músics amb els caixets.

Els fan un festival amb concerts de pagament i altres gratuïts per a propostes de grups emergents que no són coneguts. Creu que la gratuïtat en algunes circumstàncies és una bona eina.

Lluís Francés, tècnic de Cultura de l'Ajuntament de Palau-Solità i Plegamans, comenta que el mercat del treball i la relació entre l'oferta i la demanda no sempre és un element vàlid per fer una bona lectura de la programació musical.

Els agents implicats no han fet bé la seva tasca, tant des del sector públic com el privat. Des del públic, les festes majors han fet molt de mal.

Les programacions estables han pogut funcionar gràcies als suports de la Diputació de Barcelona (ODA) i la Generalitat de Catalunya. El 2007 i 2008 les ajudes els va permetre fer créixer la programació musical i la contractació, però el 2009 la inflació dels caixets els ha frenat.

Josep Lluís Marcè, cap del Negociat de Festes de l'Ajuntament de l'Hospitalet de Llobregat, planteja tres reflexions des de l'òptica de la gestió municipal.

Creu que la crisi no és un ensurt temporal. Cal fer un replantejament i repensar la ma-

nera de treballar. Els paràmetres econòmics han canviat i el problema no se solucionarà només baixant els preus de contractació.

No està d'acord amb l'afirmació que s'ha fet durant la Jornada que cal més infraestructures perquè els grups puguin girar. Creu que Catalunya té una xarxa d'infraestructures excel·lent però infrautilitzades. Cal apostar per ampliar els seus usos i ocupar-les molt més. Aquí la taquilla té un paper important. Pensa que la implicació del sector privat passa perquè els artistes i creadors s'impliquin també en la cerca i ampliació de públics.

Joan Rosselló, president de l'Associació ARC, felicita en Jordi Bertran per la seva ponència i les dades aportades i afirma que, segons els seus càlculs, el 55% de les inversions públiques en programació de concerts va a parar a la contractació de personal. En aquest sentit pensa que el sector privat pot ajudar a cobrir part de la despesa.

Com a exemple, defensa que l'empresa privada podria fer un festival d'estiu de Barcelona molt millor. Hi ha un dispendi a mantenir un organigrama (recursos humans).

Pensa que l'empresa privada amb el mateix pressupost podria aconseguir programar més i propostes més sostenibles.

Joan Rosselló defensa que més oferta sí que vol dir més cultura. Per ell el sector públic ha d'ajudar a dinamitzar i no fer tant. La col·laboració en la comunicació dels esdeveniments i amb la relació amb les escoles sí que la valoren com a molt positiva.

És important que s'aprovi una llei de mecenatge perquè les empreses puguin invertir en cultura i en treguin beneficis fiscals.

Xevi Solà, regidor de cultura de Vic, posa com exemple l'experiència del nou equipament escènic inaugurat recentment a Vic (L'Atlàntida) que integra en un sol espai una escola de música, un teatre i un auditori.

Tot i que Vic és l'únic municipi que té integrada la formació musical en els horaris lectius habituals (des de fa 14 anys) els indicadors d'assistència als concerts no són més alts que altres municipis. Potser també és degut a que els darrers anys no existia cap oferta regular i estable en no disposar d'un equipament de difusió artística a Vic. Per a Xevi Solà, més consum cultural no vol dir més cultura.

Fent un paral·lisme amb el món de la sanitat creu que des de l'Administració pública local no ens preocupem prou pels malalts i massa pels metges. En cultura parlem molt dels públics, però pensa que és més important apostar per mantenir una oferta cultural equilibrada i de qualitat, anar més enllà de tenir més o menys audiències.

El sistema de contractació delegada en la Direcció General de Cooperació Cultural i l'ODA és dolent, ja que qui fixa el preu és un tercer. Pensa que com a ajuntaments perden capacitat de negociació.

**Diputació
Barcelona**

Àrea de Cultura

Comte d'Urgell, 187
Edifici del Rellotge
08036 Barcelona
Tel. 934 022 228
Fax 934 022 049
www.diba.cat/cultura

**Generalitat
de Catalunya**